

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **Praha West Investment, k. s.**, se sídlem Kostecká 822/75, Praha 9, IČ 25672096, zast. Mgr. Petrem Czyžem, advokátem, se sídlem Kostecká 822/75, Praha 9, proti žalovanému: **Ing. arch. Milan Teigiser**, autorizovaný inspektor, se sídlem Ke Krči 999/18, Praha 4, zast. JUDr. Pavlem Čapčuchem, advokátem, se sídlem Orlí 18, Brno, za účasti: **Heršpická – správa nemovitostí, s. r. o.**, se sídlem Strážní 7, Brno, IČ 27698785, zast. JUDr. Ivanou Dreslerovou, advokátkou, se sídlem Ponávka 2, Brno, v řízení o žalobě proti certifikátům žalovaného ze dne 12. 10. 2009 č. 710915, ze dne 10. 11. 2009 č. 710920 a ze dne 12. 2. 2010 č. 711002.

t a k t o :

- I. **Žaloba proti certifikátu autorizovaného inspektora Ing. arch. Milana Teigisera ze dne 12.10.2009 č. 710915 se z a m í t á .**
- II. **Žaloba proti certifikátu autorizovaného inspektora Ing. arch. Milana Teigisera ze dne 10.11.2009 č. 710920 se z a m í t á .**
- III. **Žaloba proti certifikátu autorizovaného inspektora Ing. arch. Milana Teigisera ze dne 12.02.2010 č. 711002 se z a m í t á .**
- IV. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 26.424,60,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Čapčucha, advokáta.**
- V. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení certifikátů žalovaného, a to certifikátu č.j. 710 915 ze dne 12.10. 2009, č.j. 710 920 ze dne 10.11. 2009 a č.j. 711 002 ze dne 12.2. 2010. Žalovaný jako autorizovaný inspektor uvedenými certifikáty podle § 117 odst. 3 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, stvrdil, že podle ověřené dokumentace a připojených dokladů mohou být provedeny stavby přeložek inženýrských sítí a dopravního napojení souvisejících se stavbou obchodního centra Hobby market v Brně - Ivanovicích na pozemcích v katastrálním území Ivanovice uvedených v těchto certifikátech.

Žalobce v podané žalobě namítá, že jednou ze zákonných podmínek pro vydání certifikátu autorizovaného inspektora je opatření vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení, pokud by bylo o stavbě vedeno. Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení mimo jiné i vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 965/45 a 965/54, oba v k. ú. Ivanovice, které přímo sousedí s pozemky, na nichž má být stavba realizována, přičemž jeho vlastnické právo může být stavbou přímo dotčeno. Přímé dotčení vyplývá z charakteru, velikosti a způsobu provádění stavby, kdy stavba bude prováděna v těsné blízkosti pozemku. Žalobce tedy bude jako vlastník dotčen omezeními v průběhu výstavby (například hluk, znečištění, vibrace a podobně). Ačkoli by žalobce zcela zřejmě byl účastníkem stavebního řízení, což ostatně v minulosti nezpochybňoval ani stavební úřad v řízeních se týkajících se stavby (tato řízení byla na žádost stavebníka zastavena, aby následně bylo konáno zkrácené stavební řízení), že žalobce mohl být účastníkem stavebního řízení, nebylo vyjádření žalobce k dané stavbě opatřeno, resp. na stavbu bylo vedeno zkrácené stavební řízení a následně vydány certifikáty, aniž by žalobce měl možnost se vůbec o konání tohoto řízení na stavbu dozvědět. Postupem žalovaného tak byl nepochybně porušen stavební zákon, tj. povinnost obstarat vyjádření žalobce jako účastníka zkráceného stavebního řízení.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný nerespektoval podmínky územního rozhodnutí pro stavbu. Prodejní plocha stavby přesahuje 10.000 m². Platný územní plán prodejní plochy v tomto rozsahu na daném území vůbec nepřipouští. Přestože se v certifikátech uvádí, že rozsah prodejních ploch stavby činí 9.765 m², je zřejmé, že tento výpočet, s poukazem na znalecký posudek, v němž se výslovně stanoví, že „celková prodejní plocha vyprojektovaná v objektu obchodního centra Hobby market Brno-Ivanovice, je v průměru 21.500 m²“, není správný. Stavba tedy je v rozporu s podmínkou č. 33 vydaného územního rozhodnutí, podle něhož projektová dokumentace ke stavebnímu řízení má být řešena tak, aby prokazatelně prodejní plochy nepřekročily přípustný limit 10.000 m² prodejních ploch.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru byla žaloba podána opožděně. Podle jeho názoru lhůta uplynula 2 měsíce poté, co se žalobce o vydání certifikátů dozvěděl. Podle názoru žalovaného se nejpozději žalobce mohl o vydání certifikátů dozvědět dne 24.5.2010, kdy je datován přípis adresovaný žalovanému, v němž ho upozorňoval na jeho údajný nezákonný postup.

V dalším vyjádření žalovaný uvedl, že podle jeho názoru není žalobce aktivně legitimován k podání žaloby v této věci. Podle jeho názoru totiž žalobce nespadá do okruhu osob, které by jinak byly účastníky stavebního řízení. Žalobce je sice vlastníkem sousedních pozemků, avšak jeho vlastnické právo k těmto pozemkům nemůže být předmětnou stavbou

dotčeno. Pozemek žalobce parc. č. 965/45 a pozemky stavby parc. č. 965/162 a parc. č. 965/164 spolu sousedí toliko veřejným chodníkem a zatravněnou plochou, které v rámci realizace stavby nebudou dotčeny. Pozemek žalobce parc. č. 965/54 a pozemek stavby parc. č. 965/112 spolu sousedí stávající veřejnou komunikací, vjezdem do areálu pneuservisu, která stavbou nebude nijak dotčena, přičemž na zbývajících částech pozemku stavby parc. č. 965/112 budou provedeny pouze sadovnické úpravy spočívající v zatravnění.

Dále žalovaný poukazuje na to, že hluk, znečištění a vibrace jsou zřejmým důsledkem provádění jakékoliv výstavby. Pakliže by tyto vlivy měly být samy o sobě posuzovány jako dotčení vlastnických práv k nemovitostem se stavbou sousedících, byl by tím celý proces stavebního řízení nadmíru komplikován. Žalovaný má v této souvislosti za to, že součástí vlastnického práva žalobce k předmětným pozemkům je taktéž povinnost zdržet se ohrožení vlastnického práva k pozemkům stavby, v důsledku čehož je povinen strpět zejména to, že vlastník pozemků stavby má právo na nich realizovat výstavbu, jejímž důsledkem může být určitá míra nepříznivých vlivů. Pokud taková povinnost žalobci vyplývá ze zákona, je zřejmé, že se nemůže jednat o dotčení jeho vlastnického práva ve smyslu, který byl zákonodárcem zamýšlen v rámci ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

K námitce týkající se rozporu stavby s vydaným územním rozhodnutím žalovaný poukazuje na to, že žalobou napadené certifikáty v žádném ohledu nesouvisí se samotnou výstavbu prodejny, neboť v rámci jejich vydání byla žalovaným provedena kontrola projektové dokumentace toliko pro výstavbu přeložky plynu, přeložky vysokého napětí a dopravního napojení. Tyto součásti stavby lze užívat ve vztahu k jakémukoliv stavebnímu objektu, nejen zamýšlené prodejně. Celková uvažovaná rozloha obchodní plochy prodejny je proto ve vztahu k předmětu řízení nerozhodná.

Stavebník ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že tvrzení žalobce o rozporu s územním plánem se nijak nevztahují k předmětu řízení, neboť tato námitka by se mohla teoreticky vztahovat toliko ke stavbě, na níž byl žalovaným vydán certifikát č. 711007, který však není v tomto řízení vůbec přezkoumáván.

Usnesením ze dne 21.2. 2011 č.j. 10 A 288/2010-68 Městský soud v Praze žalobu odmítl a věc postoupil Ministerstvu pro místní rozvoj. Důvodem tohoto rozhodnutí byl závěr Městského soudu v Praze, že proti certifikátu vydanému autorizovaným inspektorem je přípustné odvolání, o kterém je věcně příslušné rozhodnout Ministerstvo pro místní rozvoj.

Ke kasační stížnosti žalovaného bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7. 2011 č.j. 7 As 86/2011-102 a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku závázal Městský soud v Praze názorem, že certifikát vydaný autorizovaným inspektorem je správním rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, proti němuž není přípustné odvolání.

Žalobce po právní moci tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu podal k věci další vyjádření, v němž opětovně poukázal na to, že podle jeho názoru není certifikát autorizovaného inspektora přezkoumatelný ve správním soudnictví.

Dále setrval ve svém názoru, že žalobce není osobou naplňující definici obsaženou v ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. K tomu uvedl, že pozemky žalobce parc. č. 965/45 a 965/54 sousedí toliko s pozemky, na nichž jsou realizovány sadové úpravy, které nesouvisí se stavbami posuzovanými napadenými certifikáty. Dále je nutné se zabývat otázkou možnosti přímého dotčení vlastnického práva k těmto pozemkům žalobce stavbou.

Žalovaný je toho názoru, že nemůže dojít k přímému dotčení vlastnického práva žalobce, a to v první řadě s ohledem na samotné vlastnosti pozemku žalobce. Oba uvedené pozemky žalobce jsou ostatní komunikací, nacházející se v těsné blízkosti rychlostní silnice, když pozemek parc. č. 965/54 má navíc výměru toliko 76 m². V případě takových pozemků lze stěží realizovat jiný výkon vlastnického práva než průjezd. Pokud žalobce tvrdí, že jeho vlastnické právo bude dotčeno omezeními v průběhu výstavby v podobě hlučnosti, znečištění a vibrací, považuje žalovaný tato tvrzení za významně nadnesená, neboť vlivy staveb na pozemky žalobce budou evidentně bez většího významu v porovnání s vlivy rychlostní silnice, u níž se pozemky žalobce nachází. S přihlédnutím ke vzdálenosti pozemků žalobce od samotných staveb a s ohledem na samotný účel staveb jako přeložky plynu, vysokého napětí a dopravního napojení, je dle názoru žalovaného naprosto vyloučeno, aby stavba produkovala jakékoli imise, které by mohly negativně zasáhnout do vlastnického práva žalobce k jeho „ostatním“ komunikacím.

Namítá-li žalobce dotčení jeho vlastnického práva pouze v době realizace stavby, nelze jeho tvrzení brát v potaz, neboť žalobcem označené vlivy jsou v určité míře projevem každé výstavby. Navíc v době realizace staveb byly průběžně prováděny kontroly příslušných orgánů a ani při jedné nebylo shledáno nedodržení požadavků na prašnost, hluk, pracovní dobu, nepřiměřenou dopravní zátěž a podobně.

Žalobce ve svém žalobním návrhu neoznačil jediné relevantní tvrzení, z něhož by vyplývalo přímé dotčení vlastnických práv stavbami. Je proto namístě konstatovat nedostatek žalobní legitimace.

Žalovaný dále poukazuje na to, že stran stanovení přípustného rozsahu hlučnosti a prašnosti hlavní stavby objektu vydaly svá stanoviska dotčené orgány chránící veřejný zájem. Dle názoru žalovaného tak žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení dle ustanovení § 109 stavebního zákona a nemůže být tudíž legitimován k podání této žaloby podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Samotné porušení procesních práv k založení aktivní žalobní legitimace podle jeho názoru nepostačuje.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

K otázce právní povahy certifikátu autorizovaného inspektora a s tím související otázce, zda tento akt představuje rozhodnutí, proti němuž se lze bránit žalobou podle ust. § 65 s. ř. s., se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 5. 2011, č.j. 2 As 37/2011 – 81, kde tento soud dospěl k závěru, že certifikát je správním rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, přičemž odvolání proti němu není přípustné. V tomto řízení je pak soud i po procesní stránce vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2011 č.j. 7 As 86/2011-102, kde byl vysloven stejný právní závěr. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu projednání žaloby.

Pokud jde o aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby, judikatura dovodila, že aktivní legitimaci k podání žaloby soudu (až na právě zjevně nesporné případy) zakládá již to, že žalobce (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.) tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím, resp. tvrdí zkrácení v právech, která jemu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Je tedy dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 50/2004-59, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 47/2005-86). Městský soud v Praze proto žalobu

neodmítl, nýbrž otázku, zda žalobci právo účasti ve zkráceném stavebním řízení ze zákona svědčí, posuzoval zevrubně.

Před věcným posouzením žaloby soud musel ještě vyřešit otázku, zda byla žaloba podána včas, tj. v daném případě především otázku, od kdy počala žalobci běžet lhůta k podání žaloby. Protože napadené certifikáty nebyly žalobci ze strany žalovaného doručovány, je zřejmé, že se s nimi musel seznámit jinak. Žalobce k výzvě soudu uvedl, že se s nimi seznámil dne 29. 11. 2010 prostřednictvím třetí osoby. Toto své tvrzení konkretizoval při ústním jednání před soudem tak, že se jednalo o Občanské sdružení Klidné Ivanovice.

Žalovaný se k této otázce vyjádřil tak, že žalobce se musel o vydání certifikátů dozvědět nejpozději dne 24. 5. 2010, kdy je datován dopis žalobce adresovaný žalovanému, v němž ho upozorňuje na nezákonný postup. V tomto ohledu musí soud konstatovat, že v dopise, který žalovaný soudu v kopii doložil, se hovoří toliko o certifikátu žalovaného č. 71107 na stavbu „Brno, Ivanovice, Obchodní centrum – Hobby market“, tj. na stavbu vlastního objektu hobby marketu. Nejedná se tak o certifikáty napadené touto žalobou a ani z textu tohoto dopisu nelze dovodit, že by žalobce při jeho koncipování měl povědomost o tom, že žalovaný vydal také další certifikáty pro podmiňující stavby k vlastní stavbě hobby marketu. Při posuzování otázky včasnosti žaloby je proto tento dopis zcela irelevantní.

Žalovaný poukazoval dále na to, že existence nyní žalobou napadených certifikátů vyplývá z „hlavního“ certifikátu, tj. certifikátu ze dne 23. 3. 2010 č. 711007. Obsah tohoto certifikátu je soudu znám z jeho úřední činnosti, a to z řízení vedeného pod sp. zn. 8A 131/2010, kde je tento certifikát předmětem přezkumu (tento soudní spis si rozhodující senát k ústnímu jednání v této věci připojil). V tomto certifikátu je mj. uvedeno, že jeho předmětem nejsou určité konkrétně uvedené stavební objekty s tím, že byly předmětem jiných certifikátů (bez další specifikace). Soud při posouzení včasnosti žaloby vycházel mj. ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009 čj. 2As 25/2007-118 (publikován pod č. 1838/2009 Sb. NSS). V tomto rozsudku je mj. uvedeno:

Rozšířený senát má za to, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady:

Prvý předpoklad je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahlížením do spisu v jiné procesní roli atp.).

Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.

Za těchto (přísně posouzených) předpokladů bude nedostatek samotného formálního doručení zhojitelnou procesní vadou (neboť doručení je v takovém případě skutečně jen otázkou dodržení formy bez věcného reflexu), zpravidla nepřekážející tomu, aby rozhodnutí neztratilo vlastnost, nazývanou právní mocí. Takovou procesní vadu zhojí správní orgán tím, že stejnopis rozhodnutí účastníkovi vydá (bez právních účinků doručení, které by znamenaly počátek běhu lhůt pro podání opravných prostředků).

Dále je třeba si uvědomit, že možnost v předešlém výkladu nastíněnou (že tedy opomenutému účastníku, který obsah rozhodnutí znal, lze rozhodnutí toliko dodat, aniž by pozbylo právní moci), naprosto nelze nadužívat: dochází tu sice ke střetu zpravidla rovnocenných práv, ale výhoda, poskytovaná účastníkům, kteří nabyli práva podle pravomocného rozhodnutí, může převážet jen tam, kde lze spravedlivě a zcela bezpečně mít za to, že opomenutý účastník měl dostatečnou a účinnou šanci se bránit, kdy věděl bez rozumných pochyb, že (a kdy, čím a jak) mu bylo zasaženo do jeho vlastních práv.

Nebude tedy na místě favorizovat účastníka, který – ač prokazatelně a v dostatečném rozsahu věděl, že se mu stala újma na právech vydáním rozhodnutí v řízení, v němž byl opomenut – proti tomu včas nezasáhl (z liknavosti, z důvodů spekulacních, pro zamýšlenou budoucí šikanu třetích osob), nebo prostě proto, že se zásahem do svých vlastních práv původně souhlasil (má tu místo zásada klasické římské jurisprudence volenti not fit iniuria, neboli „svolnému se neděje bezpráví“).

Nejsou-li ale splněny vyličené předpoklady, nepostačí, že opomenutý účastník o faktu existence rozhodnutí věděl (ale s jeho obsahem se včas seznámit nemohl), nebo dokonce jen to, že vědět měl a mohl: k obraně proti vrchnostenskému zásahu do práv je jistě spravedlivé tolerovat vyšší míru případné indolence dotčených osob. Samozřejmě nepostačí ani pouhá povědomost o tom, že řízení probíhalo. To musí platit zcela bez výjimky především tam, kde na obsah rozhodnutí nelze usoudit jen z pouhé informace o faktu, že řízení proběhlo nebo že rozhodnutí bylo vydáno (územní rozhodnutí, stavební povolení, různé koncese atp., tedy tam, kde lze oprávněně předpokládat připojení podmínek, různou intenzitu zásahu do práv, obecně tedy složitější úpravu právních a skutkových poměrů).

Splnění podmínek vymezených v citovaném rozsudku v daném případě splněny nejsou: „Hlavní certifikát“ neobsahuje žádné identifikační údaje o žalobou napadených certifikátech, a to ani údaje charakteru formálního, tj. datum, vydání a číslo, ani údaje obsahové, tj. na kterých pozemcích byly příslušné stavby povolovány, jakého jsou rozsahu. Ze samotné skutečnosti, že se žalobce seznámil s obsahem „hlavního certifikátu“ tedy nelze dovozovat, že by mu již okamžikem, kdy se seznámil s tímto certifikátem začala běžet lhůta pro podání žaloby v této věci.

Protože ze strany žalovaného i osoby zúčastněné na řízení nebyly předloženy žádné doklady vyvracející tvrzení žalobce, že se o vydání žalobou napadených certifikátů dozvěděl až prostřednictvím třetí osoby dne 29. 11. 2010, soudu nezbylo než z tohoto tvrzení vycházet a lhůtu pro podání žaloby tak odvíjet od tohoto data. Žalobu doručenou Městskému soudu v Praze osobně dne 20. 12. 2010 tak Městský soud v Praze posoudil jako včasnou.

Podle § 117 odst. 1 stavebního zákona uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení.

Podle § 117 odst. 4 stavebního zákona pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení,

předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že vymezení okruhu osob, které by byly účastníky stavebního řízení, je pro posouzení otázky zákonnosti vydaného certifikátu naprosto klíčové. Je-li určitá osoba v tomto ohledu opomenuta, způsobuje to již samo o sobě absenci podmínek pro to, aby mohl být certifikát vůbec vydán. Je-li jednou z podmínek pro vydání certifikátu opatření souhlasných stanovisek všech potenciálních účastníků stavebního řízení, nelze certifikát vydat, aniž by byli všichni osloveni.

Při posouzení důvodnosti žaloby směřující proti certifikátu je proto zapotřebí v první řadě posoudit, zda žalobce je skutečně osobou, která by byla účastníkem stavebního řízení, anebo nikoli. V případě kladné odpovědi na tuto otázku je to již samo o sobě dostatečným důvodem pro to, aby byl žalobou napadený certifikát zrušen. Autorizovaný inspektor totiž nemá oprávnění posuzovat důvodnost námitek uplatněných těmito osobami a nepodaří-li se mu námitky vypořádat smírně (tj. tak že účastníci řízení se stavbou nakonec vysloví souhlas), není oprávněn certifikát vydat a musí věc předložit stavebnímu úřadu. Podají-li takové osoby následně žalobu k soudu, je jejich nesouhlas s navrhovanou stavbou zřejmý a je tedy rovněž zřejmé, že pokud by byly autorizovaným inspektorem osloveny, uplatnily by proti stavbě námitky. Opomenutí těchto osob je tak jednoznačně vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. (srov. též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 8. 2011, čj. 30 A 13/2011-46, publikován pod č. 2576/2012 Sb. NSS)

Soud zároveň nemůže v případě takové žaloby meritorně posuzovat důvodnost námitek, které opomenutí účastníci uplatní. Vzhledem k tomu, že se jedná o námitky, o nichž dosud správní orgány nijak nerozhodovaly, nahrazoval by tím správní soud činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší.

Situace tak bude obdobná jako v případě žaloby směřující proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost či opožděnost, kde soudu rovněž přísluší přezkoumat toliko závěr odvolacího správního orgánu o přípustnosti (opožděnosti) odvolání a nemůže se zabývat meritem věci.

Soud proto shrnuje, že se mohl v tomto řízení zabývat toliko otázkou, zda žalobce je skutečně osobou, která by byla účastníkem stavebního řízení, nebo nikoli. Je současně třeba zdůraznit, že touto otázkou se soud mohl zabývat toliko v mezích uplatněných žalobních námitek. Soud se nemůže stavět do role rozhodujícího správního orgánu (zde autorizovaného inspektora) a posuzovat, jak by sám vymezil okruh účastníků řízení, kdyby byl na místě správního orgánu, a zvažovat, které osoby mohly být přímo dotčeny ve svých právech jeho vydáním. V tomto ohledu bylo povinností žalobce, aby specifikoval, jakým způsobem byl (mohl být) ve svých právech vydáním žalobou napadených certifikátů dotčen a soud není oprávněn v tomto směru nahrazovat žalobní argumentaci vlastními úvahami.

Soud vyšel především z charakteru žalobcových pozemků, od nichž své postavení účastníka řízení dovozoval. Pozemek parc. č. 965/45 v k. ú. Ivanovice je silnicí I. třídy. Pozemek parc. č. 965/54 v k. ú. Ivanovice je podle výpisu v katastru nemovitostí zapsán jako ostatní plocha – ostatní komunikace a má výměru pouhých 76 m². Z dostupných podkladů (satelitní mapy dostupné na internetu, internetové stránky katastru nemovitostí, v neposlední řadě pak také fotodokumentace předložená u ústního jednání před soudem) pak bylo zjištěno, že se částečně jedná o zatravněnou plochu a částečně o zpevněnou plochu, která (před

realizací předmětných staveb) sloužila jako příjezdová komunikace do areálu pneuservisu (provozovaného osobou odlišnou od žalobce). Ne nepodstatným se soudu jeví také fakt, že žalobce, ač byl účastníkem územního řízení, v tomto řízení neuplatňoval žádné námitky a nepodával ani odvolání ani proti němu nebrojil žalobou. Samotný fakt, že stavby budou umístěny a prováděny v těsné blízkosti jeho pozemků, tedy žalobce v podstatě akceptoval.

S ohledem na to, že předmětem řízení jsou tři samostatné certifikáty na tři samostatné, byť vzájemně související, stavby, posuzoval soud žalobní námitky samostatně ve vztahu ke každému z napadených certifikátů.

Certifikát č. 710915 ze dne 12. 10. 2009 (přeložka plynovodu)

Žalobcův pozemek parc. č. 965/54 v k. ú. Ivanovice je od nově navrhované trasy vedení plynovodů vzdálen vzdušnou čarou cca 30 m, pozemek parc. č. 965/45 v k. ú. Ivanovice pak ještě mnohem dále. V tomto případě se tak nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že se jedná o stavbu prováděnou v těsné blízkosti jeho pozemků. Jeho dotčení hlukem, znečištěním a vibracemi např. v průběhu stavby z tohoto důvodu nemůže dosáhnout takové intenzity, aby mohlo založit jeho postavení účastníka řízení.

Certifikát č. 710920 ze dne 10. 11. 2009 (přeložka vedení vysokého napětí a trafostanice)

Pozemek žalobce parc. č. 965/54 je od této stavby vzdálen cca 80 m. Ani v tomto případě se tak nejedná o stavbu prováděnou v těsné blízkosti pozemku žalobce a dotčení jeho práv hlukem, znečištěním a vibracemi např. v průběhu stavby ani v tomto případě nemůže dosáhnout takové intenzity, aby mohlo založit jeho postavení účastníka řízení.

Ve vztahu k pozemku parc. č. 965/45 v k. ú. Ivanovice z projektové dokumentace ověřené žalovaným (výkres C.03) je v tomto případě zřejmé, že součástí stavby bude mimo jiné nově vybudovaný stožár VN 22 kV, který bude od pozemku žalobce vzdálen cca 10 m, takže jeho ochranné pásmo bude zasahovat i na pozemek žalobce parc. č. 965/45 v k. ú. Ivanovice. Ve vzniku tohoto ochranného pásma však žalobce své dotčení ve vlastnických právech nespatořoval, a proto se soud touto otázkou dále nezabýval a zaměřil se pouze na skutečnosti uvedené v žalobě.

Jak bylo již shora uvedeno, v daném případě se jedná o pozemek žalobce, na němž je silnice I. třídy. Dotčení vlastnických práv k takovému pozemku hlukem z výstavby tedy vůbec nepřipadá do úvahy. Rovněž dotčení vlastnických práv zvýšeným provozem v důsledku realizace dalšího hobbymarektu v blízkosti si lze jen obtížně představit, jde-li o komunikaci, u níž se již a priori předpokládá vysoká intenzita silničního provozu. Pokud jde o vibrace a znečištění, zde si již teoreticky lze představit dotčení vlastnických práv i v souvislosti s takovýmto pozemkem, žalobce by však musel svá tvrzení v podstatně vyšší míře konkretizovat. V daném případě se nejedná o natolik rozsáhlou stavbu, která by mohla vyvolávat takové vibrace, v jejichž důsledku by snad mohlo dojít k poškození pozemku pod silnicí I. třídy, které by vedlo k poškození takové komunikace, a rovněž znečištění vyplývající z takové stavby jen obtížně může být takové intenzity, aby mohlo zasáhnout do vlastnických práv k pozemku, na němž je silnice I. třídy. Rovněž umístění zařízení staveniště v podobě stavební buňky v blízkosti tohoto pozemku jen obtížně může jakkoli omezit žalobce v jeho vlastnických právech k tomuto pozemku. Za určitých výjimečných okolností si snad takovou situaci představit lze, muselo by se však jednat o případ specifický, založený na konkrétních

okolnostech. V daném případě však zůstala žalobní tvrzení zcela obecná a soud není oprávněn žalobní argumentaci jakkoli domýšlet a konkretizovat, neboť to měl učinit především sám žalobce. V každém případě jen sám fakt vzájemné vzdálenosti pozemku staveniště od pozemku žalobce, jde-li o pozemek, na němž je silnice I. třídy, možnost dotčení na vlastnickém právu založit nemůže. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nic dalšího netvrdil, soud musel žalobu i ve vztahu k tomuto certifikátu zamítnout.

Certifikát č. 711002 ze dne 12. 2. 2010 (dopravní napojení)

Pozemek parc. č. 965/45 v k. ú. Ivanovice je od této stavby v nejbližším bodě vzdálen cca 35 m. Je tedy třeba opětovně konstatovat, že se nejedná o stavbu v těsné blízkosti tohoto pozemku žalobce a obdobně jako výše zde soud považuje zásah do vlastnických práv žalobce prováděním navrhované stavby za prakticky vyloučený.

Pokud jde o pozemek parc. č. 965/54 v k. ú. Ivanovice, je situace poněkud odlišná. Z projektové dokumentace ověřené žalovaným (výkres č. C.04) v tomto případě plyne, že hranice staveniště splývají s hranicemi pozemku žalobce č. 965/54 v k. ú. Ivanovice a přímo na hranici s tímto pozemkem je budován chodník, který je součástí povolované stavby. Odstup od hranic s pozemkem žalobce je tak malý, že musel být zpracován zvláštní výkres „detail u pozemku 965/54“, aby bylo zřejmé, že stavba na tento pozemek nezasahuje. V tomto případě je tedy skutečně stavba budována v těsné blízkosti pozemku žalobce.

Soud ani ve vztahu k tomuto pozemku a tomuto certifikátu přesto neshledal důvod ke zrušení žalobou napadeného certifikátu, a to opět zejména z důvodu příliš obecně formulovaných žalobních námitek. Žalobce v žalobě totiž nespecifikuje, jak je jeho pozemek užíván, přestože to z okolností projednávaného případu není zcela zřejmé (soud by zajisté takovou konkretizaci nevyžadoval např. tam, kde by se jednalo o pozemek s ornou půdou, rodinným domem či jinou stavbou sloužící ke zřejmému účelu; s takovými situacemi však nelze projednávaný případ srovnávat). Zásah do vlastnických práv žalobce vibracemi či hlukem k tomuto pozemku, který má jen minimální rozměry, z části se jedná o travnatou plochu a zčásti o zpevněnou plochu sloužící spíše potřebám jiné osoby (provozovatele pneuservisu) než žalobce, si lze představit jen velmi obtížně. Ani vibrace ani hluk totiž nemohou znemožnit stávající způsob užívání tohoto pozemku (resp. to nelze z žalobních námitek ani při nejlepší snaze nijak dovodit). Pokud jde o znečištění, lze si takový zásah sice teoreticky představit, avšak opět by dle názoru soudu bylo nutno, aby jej žalobce v žalobě rozvedl podrobněji, než to učinil. Musel by tedy uvést, jak je pozemek užíván a jak by případné znečištění z prováděné stavby mohlo takové užívání omezit. Nic takového ovšem žalobce neučinil a jak již bylo opakovaně uvedeno, soud není oprávněn si takovou argumentaci sám domýšlet, nevyplývá-li zcela zřejmě z okolností projednávaného případu. V případě takového pozemku, jako je pozemek žalobce parc. č. 965/54, nelze již z pouhého faktu, že stavba je prováděna v jeho těsné blízkosti, bez dalšího dovozovat, že by vlastník takového pozemku musel být účastníkem řízení. Může jím pochopitelně být, pokud by kromě vzdálenosti stavby od takového pozemky existovaly ještě další okolnosti, jejichž existenci však žalobce v žalobě netvrdí.

Soud proto shrnuje, že žalobní tvrzení jsou v daném případě natolik obecná, že na jejich základě ani ve spojení s předloženou projektovou dokumentací nelze dovodit, že by žalobce mohl být prováděním staveb povolených žalobou napadenými certifikáty přímo dotčen ve svých právech. S ohledem na to, že soud je vázán výhradně uplatněnými žalobními

body, nemohl existenci takových okolností sám zjišťovat a vyhledávat a nahrazovat tak procesní (ne)aktivitu žalobce, nezbylo mu než podanou žalobu zamítnout.

K poukazům žalobce na rozpor stavby hobbymarketu s územním rozhodnutím soud uvádí, že se zcela míjejí s předmětem řízení. Předně se jedná o námitku vůči věcné správnosti přezkoumávaných certifikátů, ačkoli - jak bylo shora rozvedeno – předmětem soudního přezkumu může být toliko otázka, zda žalobci (ne)náleželo postavení účastníka řízení. V neposlední řadě pak je třeba vzít do úvahy, že napadenými certifikáty nebyla povolena stavba hobbymarketu, neboť ta byla předmětem jiného certifikátu. Samotná existence vedení vysokého napětí, plynovodu či pozemních komunikací není a nemůže být v rozporu s podmínkou územního rozhodnutí omezující maximální prodejní plochu staveb v území, neboť žádná prodejní plocha předmětem nyní přezkoumávaných certifikátů není.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a přiznal úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Dospěl přitom k závěru, že na projednávaný případ nedopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87, v němž Nejvyšší správní soud ve vztahu k České advokátní komoře dovodil, že *jako orgán veřejné správy disponuje na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenský akt v soudním řízení správním, včetně řízení o kasační stížnosti. Není proto zpravidla namístě přiznávat jí v tomto řízení náklady zastoupení advokátem, neboť nejde o náklady účelně vynaložené*. Postavení autorizovaného inspektora je v podstatných rysech odlišné. Ačkoli jde o orgán, jemuž byla svěřena pravomoc autoritativně rozhodovat o veřejných subjektivních právech, jde o orgán, který není financován z veřejných prostředků a jeho činnost je hrazena (zjednodušeně řečeno) stavebníkem, který s autorizovaným inspektorem pro konkrétní stavbu uzavírá smlouvu. Kromě toho se jedná o správní orgán monokratický, zákon tedy nepředpokládá, že by nutně musel disponovat dalším aparátem (ať už administrativním nebo odborným) a svoji činnost vykonává osobně. V daném případě navíc žalovaný podával kasační stížnost proti předchozímu rozhodnutí soudu v této věci (usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2011 čj. 10A 288/2010-68) a v tomto řízení musel být jako stěžovatel povinně zastoupen advokátem. Tato kasační stížnost přitom byla úspěšná, když jí bylo vyhověno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011 čj. 7 As 86/2011-102. Soud proto neshledal, že by náklady vynaložené žalovaným na zastoupení advokátem nebyly náklady důvodně vynaloženými a neshledal ani jiné důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by žalovanému nemělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalovaného spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to za 6 úkonů právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, za vyjádření k žalobě ze dne 31. 1. 2011, za podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění o důvody a návrh na přiznání odkladného účinku, za vyjádření k věci ze dne 1. 2. 2012, za ústní jednání dne 4. 9. 2012 – za každé dvě započaté hodiny), jeden úkon právní služby po 1050 Kč (vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s odst. 3 vyhlášky č. 177/1966 Sb.) a 7 režijních paušálů po 300 Kč. K tomu se dále připočítává cestovné zástupce žalovaného k ústnímu jednání u soudu, a to ve výši 2.770, 50 Kč, když cesta z Brna do Prahy a zpět představuje celkem 416 kilometrů, dle vyhlášky č. 462/2009 Sb. činí základní sazba dle § 1 písm. b) této

vyhlášky 3,70 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla zástupce žalovaného činí 8,5 litrů na 100 kilometrů a cena benzínu činí dle citované vyhlášky 34,90 Kč. K tomu se dále připočítává náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za čas strávený na cestě z Brna do Prahy a zpět, když cesta jedním směrem trvá 2 hodiny a 2 minuty, tj. celkem za deset půlhodin po 100 Kč, celkem 1.000 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 19.520,50 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je advokát žalovaného plátcem, ve výši 3.904,10 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 26.424,60 Kč. Soud přitom neshledal důvod pro zvýšení odměny za jeden úkon právní služby na dvojnásobek dle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., jak požadoval žalovaný, neboť neshledal, že by bylo zapotřebí užití cizího jazyka ani neshledal, že by se jednalo o věc časově náročnou či jinak mimořádně obtížnou.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.

předsedkyně senátu